

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἔτος τρίτον τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνει
κι' ἔταν ἔχω δευπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσας Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκαδῶδεκα καὶ μόνο,

Τοῦ Νοεμβρίου εἰκοστὴ δευτέρα
καὶ κουμπουριαῖς ἀκούω ὅσιν ἀέρα.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα ἔξη,
εἰς αὐτὸ τὸ χρόνο κατὶ θὰ μᾶς τρέξη.

γιά τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅσὰ χέρι,
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτὲ
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὕτω θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μᾶς μὴ δαράει

Σαραντα τέσσαρα σὺν ἑκατόν,
χρυσᾷ Προγράμματα τῶν τελετῶν.

Καὶ ἄλλο θέμα πρώτης
ἡ ἐνηλικιώτης.

Καὶ ἄλλο πάλι ἔαφνικό καὶ ἄλλο νταραβέρι
καὶ σπάζει πόρταις καὶ γηαλὰ παλληκαριῶν ἀσκέρι
κι' ὁ Γιάννης ὁ Καμπούρογλους ἀρπάζει τὸ πιστόλι
καὶ φεύγουν μὲ τὰ τέσσερα λαχανιασμένοι ὅλοι.
Καὶ συζητήσεις γίνονται μεγάλαις ὅσὰ παζάρι
καὶ πέφτουν φάπαις δυναταῖς καὶ δυνατὸ στηλιάρη.

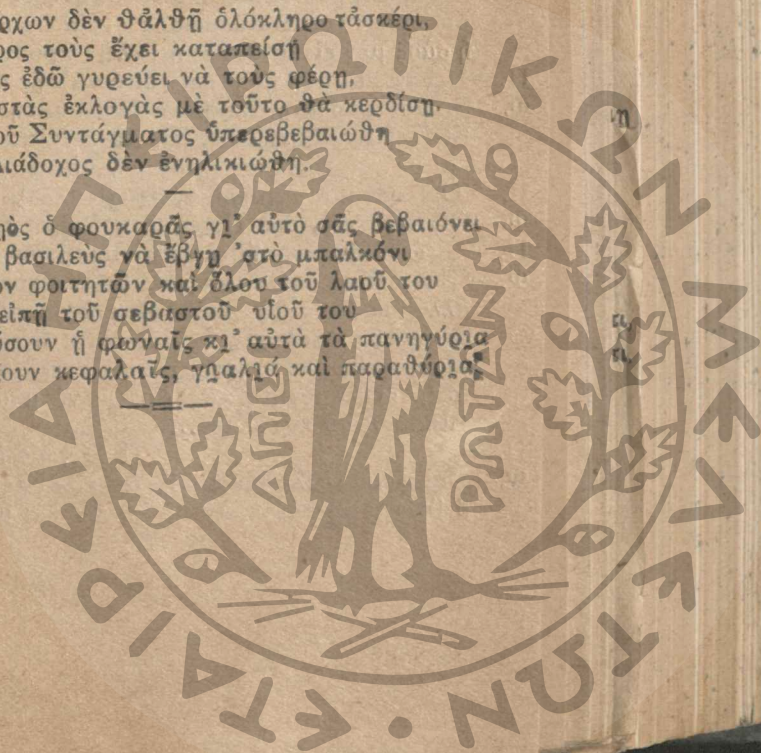
Ἀνεστατῶθη κατ' αὐτὰς ὁλόκληρος ἡ χώρα
καὶ πατιρντι ἀκούεται σὲ κάθε γειτονιά,
ὅν ὄντως ὁ Διάδοχος ἐνῆλιξ εἶναι τώρα,
ὅν μῆπκε ὅσὰ δεκαοκτῶ ἢ ὅσὰ δεκαεννιά.
Καὶ πλάνονται γειτόνισσας καὶ πλάνονται γειτόνοι
κι' ἕνας ὅσιν ἄλλο ρίχνεται καὶ τὸν ξυλοφορτῶνει.

Ἐλησμονήθη ὅσῃ στιγμῇ τῶν ἐκλογῶν ἡ φούρια
κι' ὁ Παπαμιχαλόπουλος καὶ ὁ Ζυγομαλᾶς
καὶ ἄλλα τώρα ἔχομε τρεχάματα καινούρια
κι' εἰς πόλεμον εὐρίσκεται ἡ ἀνδρική Ἑλλάς.
Καὶ εἶναι κίνδυνος πολὺς μ' αὐτὸ τὸ νέον θέμα
μῆπως ἐκρέυση κρουνηδὸν τὸ τίμιόν μας αἷμα.

Κι' εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ἀναβρασμὸς μεγάλος
καὶ προσφωνήσεις φλογεραὶ καὶ κουμπουριαῖς καὶ σάλος
καὶ μὲς ὅσῃν τόση σύγχυσι τὸ ἄγαλμα τοῦ Ρήγα,
σὰν νὰ μὴν ξέρη πῶς κολλᾷ ὅσους ἀπογόνους μυῖγα,
ἀνοίγει τὴν χεροῦκλα του καὶ τὸ σταυρὸ του κάνει
γιὰ τοῦ Τρικούπη τὸν λαὸ καὶ γιὰ τοῦ Δεληγιάννη.

Καὶ τῶν Δημάρχων δὲν θάλθῃ ὁλόκληρο τᾶσκέρι
διότι ὁ Θεόδωρος τοὺς ἔχει καταπίσει
πῶς ὁ Χαρίλαος ἐδῶ γυρεύει νὰ τοὺς φέρη,
πιστεύων πῶς ὅσας ἐκλογὰς μὲ τοῦτο θὰ κερδίση.
Ἀλλὰ κι' ἐκ τοῦ Συντάγματος ὑπερβεβαιώθη
πῶς ὁ σεπτὸς Διάδοχος δὲν ἐνηλικιώθη.

Μὰ κι' ὁ Ρωμηὸς ὁ φουκαρῶς γι' αὐτὸ ὅσας βεβαίοναι
καὶ καρτερεῖ ὁ βασιλεὺς νὰ ἔβγῃ ὅσὰ μπαλκόνι
κι' ἐνώπιον τῶν φοιτητῶν καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ του
τὴν ἡλικίαν νὰ εἰπῇ τοῦ σεβαστοῦ υἱοῦ του
κι' ἔτσι νὰ παύσουν ἡ φωναῖς κι' αὐτὰ τὰ πανηγύρια
καὶ νὰ μὴ σπάζουν κεφαλαῖς, γηαλὰ καὶ παραθύρια

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Γέλα λοιπόν, βρε Περικλή και χόρευε και πίνε, διότι ο Διάδοχος ἐνήλιξ πλέον είναι και πάντες εκπληρώνονται οι πρό αιώνων πόθοι...
- Π.—Μά λέν πως ο διάδοχος δὲν ἐνηλικιώθη.
- Φ.—'Αλλά κι' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ, βρε Περικλή, ὡς τόσο περὶ τῆς ἡλικίας του βεβαίωσιν νὰ δώσω, καθόσον εἶναι σκοτεινὸν τὸ ζήτημα ἐκεῖνο και σκέπτομαι μονάχος μου και μοναχός μου κρίνω. Γιατί ἂν τύχη, Περικλή, σωστά και τιμημένα νὰ 'πῆς και οὐ σὰν ἄνθρωπος εἰς ἄνθρωπον κανένα πῶς οὐ σεπτὸς Διάδοχος δὲν ἐνηλικιώθη, ἢ ῥάχη σου αὐτοστιγμὴ κατεξυλοφορτώθη κι' ἂν 'πῆς πῶς οὐ Διάδοχος ἐνήλιξ εἶναι πλέον και πάλιν ξυλοφόρτωμα θὰ πέση σμερδαλέον, ὥστε ποὺ λές και εἰς αὐτὰς τὰς δύο περιπτώσεις καταλαμβάνεις, μὲν ἂν, πῶς δὲν θὰ τῆς γλυτώσης.
- Π.—Μὰ τέλος πάντων, Φασουλῆ, δὲν ἐνηλικιώθη;
- Φ.—Πολλὰ κακὰ ἢ μοῖρα μου, βρε Περικλή, μοὺ κλῶθει, και δι' αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν θὰ προφέρω λέξι, διότι κάποιος θὰ 'βρεθῇ γερά νὰ μοὺ τῆς βρεῖται κι' ἂν δέρονται κι' ἐκ μέρους σου, κι' ἂν δέρονται [κι' ἀπέξω, εἰς τὸσον ξυλοφόρτωμα βεβαίως δὲν θ' ἀντέξω.
- Π.—Μὰ τέλος πάντων, ἄνθρωπε, δὲν ἐνηλικιώθη;
- Φ.—Πολλὰ κακὰ ἢ μοῖρα μου, βρε Περικλή, μοὺ κλῶθει και τρέμω νὰ συλλογισθῶ και τρέμω νὰ 'μιλήσω και μὴ πηγαίνω ἐμπροσθὰ και μὴ πηγαίνω πίσω. Κι' ἂν ἤμουνα τοῦλάχιστον κανένα παλληκάρι, ποὺ τὸ ρεβόλβερ εἰμπορεῖ μὲ θάρρος νὰ φοράει, εἴ! τότε κάπως, Περικλή, θὰ ἔλεγα μὴ γνῶμη κι' ἂς ἔπεφταν ἀπάνω μου κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι. Μὰ τώρα τρέμω σύσσωμος εἰς πατριώτου νεῦμα... ἢ σὰρξ μὲν εἶναι ἀσθενής, πλὴν πρόθυμον τὸ πνεῦμα.
- Π.—Πρέπει και σὺ τὴν γνῶμη σου νὰ 'πῆς σὰν πατριώτης.
- Φ.—Θὰ μοὺ κοστίσῃ ἀκριβὰ ἢ ἐνηλικιώτης. Εἰς σοβαρὰ ζητήματα μὴ μὲ ἀνακατεύης και μὲ τὰς ἐρωτήσεις σου μὴ θές νὰ μὲ παιδεύης.
- Π.—'Ομιλῶσέ μου 'γρήγορα, γιατί ἄλλοιῶς ἐχάθης.
- Φ.—'Εχει γονεῖς, βρε Περικλή κι' ἐρώτησε νὰ μάθης.
- Π.—'Εγὼ ν' ἀκούσω ἥθελα τὴν ἰδική σου γνῶμη.
- Φ.—'Εάν ἐνήλιξ, φίλε μου, δὲν ἔγινε ἀκόμη, ἀλλὰ τοιοῦτος θὰ γενῇ τοῦ χρόνου προϊόντος, ἂν ὅμως οὐ Διάδοχος ἐνήλιξ εἶναι ὄντως, αὐτό, καθὼς ἐννόησες, φῶς φανερά σημαίνει 'στὴν ἐνηλικιώτητα πῶς ἄρχισε νὰ μπαίνει. Εἶπα και σὺ κατάλαβε...
- Π.—Τι λές, μωρὲ χαλντοῦπη;
- Φ.—Και τώρα, φίλε Περικλή, ἂν εἶσαι τοῦ Τρικούπη, βεβαίως τὸ δεύτερον μὲ ξύλον και μὲ κρότον

- κι' ἂν εἶσαι Δεληγιαννιστής, βεβαίως τὸ πρῶτον. 'Αλλ' ἂν δὲν εἶσαι ὁπαδὸς εἰς κανενὸς τὸ κόμμα, τοῦ φυλακὴν καθὼς ἐγὼ 'στ' ἀπύλωτόν σου στόμα και μεταξὺ πατριωτῶν ρητόρευσ και κρίνε ἐνήλιξ οὐ Διάδοχος πῶς εἶναι και δὲν εἶναι.
- Π.—Εἰς ὅλα τὰ ζητήματα μὲ τρόπο μου ξεφεύγεις και λάδι πάντοτε ζητεῖς, ἀντίχριστε, νὰ ἔβγης. Κι' ἂν τώρα εἶναι ζήτημα ἢ ἐνηλικιώτης και δι' αὐτὸ ἐνθουσιᾷ ὁ κάθε πατριώτης, ἐσὺ σὰν ἀφιλότιμος δὲν κάνεις νταραβέρι και οὔτε τὸ ἐνήλικον ποσῶς σ' ἐνδιαφέρει.
- Φ.—'Ω νέα 'Ιερουσαλήμ, ἢ τόσον συζητοῦσα, ἢ τοὺς προφήτας πάντοτε καταλιθοβολοῦσα, νῦν δέξου εἰς τοὺς κόλπους σου λογῆς λογῆς ἀνθρώπων.
- Δημάρχους, δούλους 'Ελλήνας και 'Αρχιεπισκόπους, ἐπιτροπὰς 'Ασιανῶν, δαδούχους Μακεδόνας, ὁπλαρχηγούς ἀρματωλῶν και νέας 'Αμαζόνας κι' εὐθὺς τραπέζας στρώσετε μὲ μουσικὰς ποικίλας και ἄρατε, ὡ ἄρχοντες, θυρῶν μεγάλων πύλας και εἰσελθε ὑπέρλαμπρος, ὡ βασιλεὺς τῆς δόξης, ποῦ 'στοῦ Βοσπόρου τὰς ἀκτὰς βεβαίως θὰ μὰς σπρώξῃς.
- Κι' ἂς στείλῃ προσκλητήρια παντοῦ ὁ Χατζηπάρης κι' ὁ Καμπανίτης ἂς χυθῇ ἀφθόνως και ἀμέτρωσ και ἂς ἀστράφτουν τὰ σπαθιά και ἂς ἀφρίζουν τὰ τῆλα και ἂς χορεύουν ντεκολτέ και λιγωμένα μάτια κι' ἂς γίνῃ ἀναστάσις τοῦ βασιλείου οἴκου...
- Π.—Λοιπὸν μωρὲ, δὲν θὰ μοὺ 'πῆς περὶ τοῦ ἀνηλίκου;
- Φ.—Κι' ἂν μ' ἐρωτήσουν δι' αὐτὸ 'στοῦ Παλατιοῦ τὸν μπάλο, σὲ βεβαίως, Περικλή, πῶς λέξι δὲν θὰ βγάλω κι' ἂν μ' ἐρωτήσῃ Δημάρχος κανένας μὲ τὸ φέσι, ἕνας γιακᾶς 'στὸ σβέροκο του ἀστραπηδὸν θὰ πέση και ἂν 'Αρχιεπίσκοπος κανένας μ' ἐρωτήσῃ, τὸ στόμα μου, βρε Περικλή, 'στὸν κόρφο μου θὰ φτύσῃ κι' ἂν μ' ἐρωτῶν 'στὸν καφενέ κι' ἂν μ' ἐρωτῶν [στοὺς δρόμους, ἐγὼ ποσῶς δὲν θ' ἀπαντῶ και θὰ κουνῶ τοὺς ὤμους κι' ἂν μ' ἐρωτήσῃ δι' αὐτὸ κανένας πατριώτης κι' ἂν μ' ἐρωτήσῃ 'Ελλήν τις τῆς γῆς τῆς σκληρῆς τιμῆς ἢ ἄτιμος, ἢ πλούσιος ἢ πένης, [μένης, εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτὴν τῇ ῥάχῃ θὰ γυρίξω και ὅλως ἀδιάφορος θὰ κάνω πῶς σφυρίζω, διότι ἂν περὶ αὐτοῦ ἀρχίσω τῆς παρλάτας, βεβαίως θὰ μοὺ 'βγοῦν ξυνὰ τὰ γλέντια κι' ἢ παρλάτας.
- Π.—Μὰ κι' εἰς ἐμένα δὲν θὰ 'πῆς μὴ λέξι, βρε γαϊδούρη;
- Φ.—'Οχι σοὺ λέω...
- Π.—Νά! λοιπὸν τρεῖς μπουφλαῖς μὲς 'στὴ μούρη.

"Ετοιμος κι' ο Φασουλῆς
γιὰ τὸν μπάλο τῆς Αὐλῆς.

Οἱ Δημάρχοι πρὸς τὸν Τρικούπη,
ὁποῦ τοὺς ἔγινε κουνούπι.

Μὰς ἔγραψες νὰ ἔλθωμε μὲ πρῶτο αὐτοῦ πέρα, ἀλλὰ γι' αὐτὴ τὴν πρόσκλησι σὲ κατευχαριστοῦμε και σοὺ τὸ λέμε παστρικά πῶς κοπανᾷς ἄερα κι' ἐμεῖς γιὰ τὸ χατήρι σου στιγμὴ δὲν τὸ κουνούμε. Κι' ὅ,τι κι' ἂν 'πῆς, Πρωθυπουργέ και ὅ,τι κι' ἂν μὰς ἀδίκως βασανίζεσαι και λόγια μόνο χάνεις.

Μὰς γράφεις νὰ ἔλθωμε αὐτοῦ νὰ μὰς διασκεδάσῃς και 'στὸ Παλάτι μπόλικο φαγεῖ νὰ μὰς χορτάσῃς, τὰ μούτσουνα μὰς 'στὸν Ρουμπόρδ κι' εἰς ἄλλους νὰ συστή- κι' εἰς τὸ πλευρὸ τοῦ βασιλεῖ νὰ μὰς καλοκαθίσῃς και μπάλο γιὰ χατήρι μὰς βασιλικὸ νὰ δώσῃς και μέσα εἰς τοῦ Παλατιοῦ τάχουρια νὰ μὰς χώσῃς.

'Εὐχαριστοῦμε ὅλοι μὰς γι' αὐτὴ τὴν καλωσύνη, ἀλλ' ἂν αὐτὰ, Πρωθυπουργέ, ταῦτά μὰς δὲν ἰδρῶνε, καθένας εἰς τὸν τόπο του τρώει καλά και πίνει και μὲ λαγοῦτα και βιολιά γλεντᾷ και ξεφαντόνει. Κι' οὔτε νὰ 'δοῦμε θέλωμε τοῦ βασιλεῖ τάχουρια, ἀφοῦ δὲν ἔχουν μὲς 'σ' αὐτὰ καθὼς ἐμεῖς γαϊδούρια.

Μὰς λές νὰ σαπουνίσωμε τὸ τρυφερό μὰς σῶμα και τὰς περιφερείας μὰς νὰ πλύνωμε ἀκόμα και ἂν κάνεις δὲν βρίσκεται σαποῦνι νὰ μὰς δώσῃ, ἐσὺ μὰς στέλλεις ἂν αὐτοῦ και δι' ἐπὶ πιστώσει. Σ' εὐχαριστοῦμε και γι' αὐτὸ τὸ φιλικὸ πεσκέσι και ὡς 'στὴ γῆ σου 'βγάξωμε τὸ κόκκινὸ μὰς φέσι.

Μὰ και σαποῦνι ἔχουμε πολὺ και μυρωδάτο γιὰ νὰ πλύνωμε ὅλοι μὰς ἀπάνω ἕως κάτω, ἀλλ' ὅμως δὲν πλυνόμαστε ποτὲ μὲ σαποῦνάδα, γιατί μὰς λένουν 'Ελλήνας και ζοῦμε 'στὴν 'Ελλάδα κι' ἢ μάννας κι' οἱ πατέρες μὰς ἐξοῦσαν πάντα εἶτα, καμπόσοι μέσα 'στῆς σπηλιάς και ἄλλοι 'στὸ κοτέτσι.

Και οὔτε θέλωμε ποτε νὰ ζοῦμε σὰν κι' ἐσένα, ποὺ κάνεις ντοῦζι τακτικά και τρῶς ὡμο μπιφτέκι, αὐτὰ ἐμεῖς δὲν τάχομε καθόλου μαθημένα κι' εἰς 'Ελλήνας ἀληθινούς τέτοια ζωὴ δὲν στέκει. Και ἂν ἐσὺ ἐφράγκες κι' ἐφόρεσες φακόλα, ἀλλὰ ἐμεῖς σὰν 'Ελλήνες θ' ἀφήσωμε τὰ κῶλα.

Ἡ Φράγκικη εὐγένεια καθόλου δὲν ταιριάζει
καὶ στείλε την ὅτ'ο διάολο κι' ἀκόμη παραπέρα,
ἄλλοιῶς Ἑγγλέζο Τσάμπερλαιν, καθεὶς θὰ σὲ φωνάζη
καὶ θάκανες καλλίτερα νὰ πᾶς ὅτ'ην Ἑγγλιτέρα.
Κι' ἐκεῖ θὰ εὖρης Δήμαρχο ὥσάν καὶ σὲ Μιλλόρδο
νᾶχη μαντύλι παστρικό καὶ νὰ μὴν τρώῃ σκόρδο.

Ἐμᾶς ποῦ λές, Πρωθυπουργέ, μονάχα μᾶς ἀρέσει
δλίγα λαθρεμπόρια, λίγη κλεψιά κι' ἀντάρα,
ἢ φουσανέλα ἢ λερή, τὸ λιγδωμένο φέσι,
μιά περιφέρεια στενή καὶ τοῦ Κομνά ἢ κ λ α ρ α.
Μ' αὐτὰ τῆς Πόλις μιά φορὰ θὰ πάρωμε τὰ κάστρα
καὶ ὃχ μὲ τὸ πλύσιμο καὶ ὃχι μὲ τὴν πάστρα.

Καὶ τὰς περιφερείας μας πολὺ λευκάς τὰς θέλεις
καὶ νὰ τῆς σαπουνίσωμε καλὰ μᾶς παραγγέλλεις,
ἀλλὰ γι' αὐταῖς, Πρωθυπουργέ, μὴν κάνης νταραβέρι
κι' ὅταν ἐμεῖς δὲν ἔχωμε καμμιὰ δουλειὰ ὅτ'ο χέρι,
τῆς καθρεφτίζομε συχνὰ μὲ πόζα καὶ καμάρι
μὲς ὅτ'η λιακάδα τὸ πρωῒ, τὴν νύκτα ὅτ'ο φεγγάρι.

Γιὰ ὅλ' αὐτά, Πρωθυπουργέ, δὲν τὸ κουνόυμε διόλου
καὶ μὴ γλυκοσαλιάζεσαι καὶ μὴ μᾶς καλοπιάνης
κι' ἂν εἶς Ἑγγλέζος ἔξυπνος καὶ κάλιστα τοῦ διαβόλου,
ἀλλὰ γι' αὐτὸ μᾶς ἔγραψε πολλὰ ὁ Δεληγιάννης.
Κι' ἂν ὅτ'ην Ἀθήνα ἔλθωμε ἔμπορεῖ νὰ μᾶς μεθύσης
καὶ ὕστερα τοὺς ψήφους μας μὲ τρόπο νὰ ζητήσης.

Δὲν μᾶς γελᾷς, Πρωθυπουργέ, μ' αὐτὰ τὰ τρίτσα-κάτσα
κι' οὔτε μᾶς ἔσκιαξε ποτὲ ἡ σοβαρὴ σου φάτσα
κι' οὔτε καμμιὰ ἐντύπωσι μᾶς κάνουν οἱ Ἑγγλέζοι
κι' ὁ μπάλος ὁ βασιλικὸς κι' ἐκεῖνο τὸ τραπέζι.
Κι' ἂν ἔλθουν μερικοὶ αὐτοῦ ἀπ' ὅλο τὸ συνάφι
κι' αὐτοὶ Ἑγγλέζοι θὰ φανοῦν παντοῦ μηχανορράφοι.

Αὐτὰ σοῦ λέμε παστρικά, Πρωθυπουργέ Τρικούπη
καὶ μὴ μὲ τὰς προσκλήσεις σου μᾶς γίνεσαι κουνούπι.
Κι' ἂν ὁ κλεινὸς Διάδοχος τοῦ κραταιοῦ μας θρόνου
ἐμπήκε ὅτ'α δεκαεννιά, καθὼς μᾶς λές, πρὸ χρόνου,
ἀπὸ καρδιᾶς εὐχόμεθα κι' ἐμεῖς νὰ τὰ χιλιάζη
καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἐν στόματι μαχαίρας νὰ περάση.

Εἶδησις νεωτέρα
ἀπὸ τὸ Ἄργος πέρα.

Μᾶς γράφουν ἀπὸ τὸν Νομὸν Κορινθο--Αργολίδος
πῶς ὁ Πλατούτσας ὁ Κωστής, ὅπου καθεὶς τὸν ξέρει,
ἀφεύκτως ἀντιπρόσωπος θὰ γίνῃ τῆς πατρίδος
καὶ ἀπὸ τοῦδε ὁ Ρωμηὸς ἐκ μέσης τὸν συγκαίρει.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ'ο τυπογο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῶν — μ' ἕνα κάποιον μακεῖον.

Θερμὸν συγκαρητήριο
εἰς προσφιλή μας κύριον.

Ὁ φίλος μας ὁ ἀκριβός, ὁ Νίκος Μαντζαβίνος,
ποῦ σπινθηρίζει πάντοτε ὡς Καμπανίτης οἶνος,
τὸ χαϊδεμμένο μας παιδί, τὸ ἄξιο παλληκάρι,
ὅπου δὲν εἶναι δεύτερο ὅτ'η γλύκα καὶ ὅτ'η χάρι,
τὴν πρακτικὴν ἐξέτασιν ὑπέστη εὐδοκίμως
καὶ δικηγόρος ἔγινε παρ' ὅλων ὁμοθυμῶς.
Καὶ τώρα σεῖς μὲ γαλανὰ καὶ σεῖς μὲ μαῦρα μάττα
ριχθῆτε τοῦ ἀπὸ κοντά καὶ γίνετε κομμάτια.

Καὶ δλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις,

Λοιπὸν θὰ ζωγραφίσῃ τὸ Ἀ σ τ υ κατ' αὐτὰς
καὶ τοὺς ὑποψηφίους ἐκείνους βουλευτάς,
ὅσους γνωρίζουν μόνον αἱ ζωηραὶ Ἀθῆναι
καὶ αὐριον ὅτ'ο Ἀ σ τ υ ζωγραφιστὸς θὰ εἶναι
ὁ ρήτωρ Οἰκονόμου κι' ὁ δόκτωρ Βενιζέλος
κι' ὁ ἕνας κι' ἄλλος πρῶτον τῆς κοινωνίας μέλος.

Στῆς Β ρ ε ι τ α ν ί α ς τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο ἡμῆς,
ὅπου ὅτ'ο δρόμο βρίσκεται ποῦ βγάζει ὅτ'ο Παλάτι
κι' ἀλύπητα ἔσοδεύετε καὶ τρώγετε καὶ πῆχτε
μὲ ὅλη σας τὴν ὄρεξι καὶ μ' ὅλο τὸ ραχάτι.

Μονάχα μιά φορὰ νὰ φῆς, ἀμέσως θὰ παχύνῃς,
ἔμπορεῖς νὰ τρῶς ἀδιάνοχα χωρὶς στιγμή νὰ παῖς,
ἀμμέ κι' ἐκεῖνα τὰ κρασιά;... ἔμπορεῖς στουπὶ νὰ γίνῃς
χωρὶς σκοτοῦρα ὅτ'ο μῆλο καμμιὰ νὰ καταλάβῃς.

Εἶναι κρασιά ποῦ τᾶπινε ὁ οἶκος τῶν Βοργιά,
ποῦ δίνουν σ' ὅλους ὄρεξι καὶ δύναμι κι' ὕγεια,
ποῦ βάφουνε τὰ μάγουλα μὲ χρώματα περιόσια
καὶ ξεφωνίζεις μοναχὸς «Ψυχὴ μου ὅτ'α Πατήσια!»

Στ' ἀνάθεμα κακὴ καρδιά, ἔξω καῦμοί καὶ πάθη
μακρὰν τὰ ἰσοῦγια καὶ φληαρία τόση...
μὰ μὲς ὅτ'ο κέφι τὸ πολὺ θὰ βλέπῃς καὶ τὸν Σ τ ᾶ θ η,
ποῦ ὁδὸ κομμάτια γίνεταί γιὰ νὰ ὑποχρεώσῃ.

Σ κ ὁ κ ο υ Ἡ μ ε ρ ο λ ὀ γ ι ο υ μὲ πράγματα πολλὰ,
μὲ μούτρα, μὲ ποιήματα καὶ χίλια ὁδὸ καλὰ,
τρολλόν κι' ἐν μέρει σοβαρόν, ποικίλον τε κι' εὐώδες
καὶ, ὅπερ σπουδαιότερόν γιὰ τοὺς Ῥωμηοὺς, ὀγκῶδες.
Μὰ εἶναι τροῖλλα, βρε παιδί, καὶ πρᾶγμα ποῦ σαλεύει
καὶ, ὡς φασὶν οἱ ἄνθρωποι, τὸν μωστέρη γυρεύει.

Καφενέων — Ἐθ. Φροντιστῶν — νύκτα ἡμέρα συζητοῦνται,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — παίζονται ἄλλους τόσους
μ' ὀρηκτῆρας, σαντοῦρια — καὶ μιά μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.